

cate fi

Coscanul

Prof. GHEORGHE GEALATU

TOPONIMIE

te(săbă)

NUME DE LOCURI

ÎN ZONA LOCALITĂȚII MALU

JUDEȚUL GIURGIU- VLAȘCA(!)

Sădurea Coflăc

Concepută în anul 1979 și publicată în 1980.

Republicată în 2025

șion

Glănduș Tigăru lui

Planul lucrării

I. Abrevieri.

II. Cuvînt înainte.

III. Așezare și aspecte demografice.

IV. Considerații istorico-sociale privind originea și evoluția satului Malu și a locuitorilor săi.

V. Studiul numelor de locuri.

VI. Concluzii.

VII. Bibliografie.

VIII. Anexe.

A B R E V I E R I

A = acuzativ.
 alb. = albanez.
 adj. = adjectiv.
 art. = articol.
 B.S.G.R. = Buletinul Societății Geografice Române.
 bg. = bulgăresc.
 D.A. = Dicționarul Academiei.
 D.L.G. = Dicționarul latin-român de Gh. Guțu.
 D.Ț.R. = Dicționarul Enciclopedic Român.
 et. = etimologie.
 fr. = francez.
 f. = feminin.
 gr. = grec.
 G. = genitiv.
 H.NAÇ. = harta raiaiei Giurgiu de N.A. Constantinescu.
 H.Sz.59 = harta României Meridionale.
 H.R.99 = Harta României de la 1899.
 ibid. = ibidem.
 lat. = latinesc.
 M.D.G.R. = Marele Dicționar Geografic al României de G.I. Lehovari.
 M. = masculin.
 mag. = maghiar.
 nec. = necunoscut.
 n. = neutru.
 N. = nominativ.
 ngr. = neogrec.
 prep. = prepoziție.
 rus. = rusesc.
 sl. = slavonesc.
 S. = subiect anchetat
 s. = substantiv.
 scr. = sârbo-croat.
 tc. = turcesc.
 v. = verb.

---ooo00ooo---

Cuvînt înainte

Am pornit la întocmirea acestei lucrări mînat de dorința de a nu lăsa să se piardă în noianul timpului atîtea nume de locuri considerate de mine un izvor inepuizabil de cunoaștere, un document viu referitor la trecut.

În Atlasul geografic al R.S.R., capitolul IV. se arată: „Pămîntul României este îmbrăcat cu toponime majore și toponime minore, care alcătuiesc numele geografice proprii, și cu nume geografice comune (apelative), termeni vii în limba română, exprimînd raporturi om - mediu. Patrimoniul toponimic în totalitatea sa constituie o bună parte din tezaurul național care atestă continuitatea milenară a poporului român în spațiul carpato-ponto-danubian”.

Multe din acestea s-au șters de pe harta actuală prin marile prefaceri care au avut loc în ultimul deceniu, prin revoluția care a pătruns în viața agrară a țării și a cuprins, implicit, și viața satului Malu. Lucrarea, avînd mai ales un caracter filologic și lingvistic, urmărește să strîngă la o laltă o serie de date cu caracter istoric, geografic și folcloristic corelate pentru a da o imagine a vieții oamenilor care au trăit și trăiesc pe aceste meleaguri dunărene, a particularităților specifice locale a limbii folosite de ei, a felului cum actul istoric și social s-a imprimat în limba locuitorilor de aici, limba păstrînd nealterate, întocmai, chihlimbarului, urmele trecutului mai îndepărtat sau mai apropiat.

Pentru documentare a fost nevoie să apelez la o serie de lucrări de specialitate dintre care aș menționa ca ghid de orientare pe aceea a academicianului I. Iordan intitulată: „Toponimia Românească”. De asemenea, m-am orientat după seria de „Cercetări lingvistice de la Cluj”, precum și după lucrarea academicianului Al. Graur, „Nume de locuri”.

Pentru stabilirea cadrului istoric a fost necesar să caut prin noianul de monografii existente în Biblioteca academiei R.S.R. și în alte biblioteci centrale.

Pentru culegerea celor mai multe date am recurs la ancheta directă, alegînd un număr de subiecți, de la cei mai în vîrstă pînă la generațiile mai noi, de la învățători, profesori, ingineri pînă la oameni simpli cu o modestă învățătură de carte. Am întocmit un chestionar toponimic pe care l-am folosit, adaptîndu-l pregătirii subiecților anchetați. În alcătuirea lucrării am utilizat, așa cum am menționat mai sus, o serie de metode împletind principiul etimologic cu cel geografic, sociologic și monografic.

Un impediment serios, aproape insurmontabil îl constituie lipsa de documente scrise, atestările referitoare la originea numelor de locuri, cele mai multe pierzîndu-se în legendă. Chiar istoricul satului plutește în aceeași atmosferă de legendă, neexistînd atestări scrise precise. În stabilirea originii satului am folosit cu precădere izvoarele nescrise, orale, mărturisirile oamenilor mai în vîrstă, confrunțîndu-le, acolo unde a fost posibil, cu datele riguroase științifice.

Consider modesta mea lucrare numai un început și un îndemn pentru întocmirea unei monografii ample, complete, de care se simte atît de mare nevoie.

---000---

Așezare și aspecte demografice.

Localitatea Malu este un sat de tip adunat, situat în cîmpia Burnazului, la vest de Giurgiu la 16 km. depărtare. Este așezat în sudul țării, la intersecția coordonatelor geografice de 25° 16' longitudine estică și 43° 42' latitudine nordică, făcînd parte din județul Ilfov.

În cadrul județului este situat în parte^a de sud-vest, la 81 km. depărtare de capitala țării. Vecinii satului sînt la nord comuna Putineiu la cca. 13 km., în est se află comuna Slobozia, la 10 km., în partea de sud curge fluviul Dănărea la distanța de 5 km., constituînd hotarul natural cu R.P. Bulgaria, iar la vest satul Vedeș, la 5 km. care este și reședința comunei din care face parte și Malu.

Teritoriul administrativ al satului este cuprins în zona Cîmpiei Române (subunitatea cîmpia înaltă a Burnazului), la contactul dintre lunca și terasele Dunării, vatra satului dezvoltîndu-se pe terasa inferioară. Altitudinea reliefului crește de la 18 m. în sud la 75 m. în partea nordică. Relieful este monoton, lipsind variațiile din peisajul geografic.

Legăturile satului cu exteriorul se fac prin D.N. 5 c (Giurgiu - Zimnicea) sector al așa-numitei „șosele dunărene”. Cea mai apropiată stație feroviară și fluvială se află în municipiul Giurgiu. Legătura satului cu orașul Giurgiu se face prin mijloace I.T.A., existînd posibilități optime de navetă la oraș atît pentru numărul mare de muncitori navetiști la Giurgiu, cît și pentru orășenii, funcționari de regulă, care fac naveta la Malu.

Astăzi satul Malu numără peste 3851 locuitori, din care 1951 bărbați și 1900 femei existînd o densitate de 27,7 loc./ha. Elementul etnic primitiv este cel românesc, așa cum menționează și I. Boldescu¹ care, vorbind de satul Malu, spune că „Acest sat există și azi, și este locuit de români, după cum a fost și în timpul turcilor”. În „Dicționarul geografic al județului Vlasca” al lui P.S. Antonescu-Remuși se specifică că în Malu străini sînt puțini, 3 greci și 2 bulgari, servitori.

În ceea ce privește evoluția numărului de locuitori prezentăm următorul tablou:

Anul	1888	1910	1930	1946	1956	1977
Nr. de locuitori.	1720	2814	3564	3320	3742	3851

(Situații luate din I. Boldescu și arhiva consiliului popular Vedeș).

1 I. Boldescu: Monografia orașului Giurgiu.

Se observă din tablou că timp de un secol populația s-a dublat, existând o curbă ascendentă, mai ales la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea. Se observă apoi o stagnare în perioadele de război, aceasta explicându-se prin numărul mare al celor dispăruți pe front.

În ceea ce privește cuprinderea pe meserii trebuie arătat că din monografiile și lucrările consultate precum și din discuțiile cu subiecții anchetați am constatat că ocupațiile de bază ale locuitorilor erau agricultura, pescuitul și creșterea vitelor. I. Boldescu¹ arată că în 1910 în Malu existau 10 patentari, restul ocupându-se cu cultivarea pământului, pescuitul și creșterea animalelor.

Dacă până în 1960 numărul celor care locuiau și lucrau în sat, fiind ocupați în agricultură, era de aproape 100%, după 1960 o mare parte din locuitorii satului lucrează în industrie, la oraș, devenind navetiști. Aceasta se explică prin procesul de mecanizare a agriculturii și creșterea necesarului de forță de muncă din industrie. Graficul populației ocupate, pe meserii, se prezenta la 1 ianuarie 1977 astfel:

- Populația ocupată	2.173,
- industrie	450,
- construcții	49,
- agricultură	564.
(salariați I.A.S., S.M.A., sistem de irigații)	
- agricultură	636.
(membrii CoA.P.)	
- silvicultură	5,
- poșteri	126,
- telecomunicații	8,
- comerț	8,
- învățământ	23,
- ocrotirea sănătății	4,
- transporturi	16,
- creșterea animalelor	12,
- celelalte ramuri ale economiei	272.

Populația neocupată este alcătuită în majoritate din copii, elevi de școală generală, elevi de liceu, studenți, precum și de bătrini pensionari. Din cei 3851 de locuitori ai satului peste 500 erau navetiști în 1977, numărul acestora crescând an de an. Numărul celor care pleacă din sat anual este de cca. 40, cei mai mulți stabilindu-se la oraș, în special în Giurgiu.

Din analiza situației se observă că majoritatea populației o constituie încă cei ce lucrează în agricultură. Constatăm, de asemenea, un număr mare, care sporește de la an la an, de navetiști care I. Boldescu: Studiu asupra satelor și locuitorilor din plasa Dunărea, județul Vlasca.

lucrează în întreprinderile industriale de la oraș. În ultimii 10-15 ani numărul absolvenților școlii generale care se încadrează în agricultură este extrem de redus, existând ani când nici un tânăr nu se înapoiază în sat.

Datorită faptului că toți locuitorii satului, pînă la vîrsta de 33 ani sînt absolvenți ai școlii generale de 7 sau 8 ani cel puțin, că mulți au o legătură permanentă cu orașul, că mijloacele de educare și instruire a maselor au o largă răspîndire, multe din particularitățile dialectale din limbă specifică graiului muntenesc se diminuează, ajungîndu-se la un aspect îngrijit și corect, apropiat de vorbirea literară.

—000—

Considerații istorico-sociale privind originea și evoluția satului Malu și a locuitorilor săi.

Satul Malu e una din așezările vechi apărute în cîmpia Burnazului. Se pare că satul datează dinainte de domnia lui Mihai Viteazu, existînd în momentul cînd a luat păstere fosta raia a Giurgiului, la 1546 în timpul domniei lui Mircea Ciobanu, așa cum reiese din lucrarea lui N.A., Constantinescu, "Intinderea raialelor cu deosebită privire la raiaua Giurgiului". Din harta lui N.A. Constantinescu executată după harta vechiului has¹ păstrată în arhiva Mitropoliei reiese că raiaua Giurgiului cuprindea o serie de sate și cîflouri², întinzîndu-se de la Oinașu pînă la Malu. (vezi Anexa 1) În împrejurimile satului Malu apar consemnate cîteva cîflouri cum sînt: Ali-Bei, în partea de est, Scînteo, Hagi-Mutiș, Mazărului, Postanolui în partea de vest.

Tradiția orală vorbește de înființarea satului Malu pe moșia unui turo pe nume Ismail Efendi, elementul etnic primitiv fiind cel românesc. Satul a apărut pe un loc mai ridicat, pe un mal, în lunca inundabilă a Dunării. Inițial așezarea vechiului sat era spre vest de actuala localitate, la oca 1 km., pe locul denumit azi Siliște, atestat și în H.N.A.C. Azi se văd aici urmele vechiului sat, existînd obiecte de ceramică, gropi de bordeie și pentru cereale.

În vremea ciumei lui Caragea (1812-1818) satul cuprins de molimă se^amutat, o parte din locuitori stabilindu-se pe vatra actualului sat, constituind Malu-de-Jos, iar cealaltă parte s-a alipit satului Paraipan, constituind Malu-de-Sus, așa cum reiese din tradiția orală și dintr-o hartă mai veche datată 1864³. În jurul satului existau numeroase odăi⁴ sau cișle⁴, cele mai multe situate în partea de nord a satului, în apropiere de drumul Untului, drum ce pleca de la Turnu-Măgurele la Giurgiu. Pe el turoii transportau untul și laptele din cîmpia Burnazului la Giurgiu așa cum menționează I. Boldescu⁶ și P.S. Antonescu-Remuși⁷.

=====

1, Has= district turcesc.

2, Cîflie = mică moșie sau fermă turcească; conac.

3, Svatmary: Harta României Meridionale.

4, Odăi; cișle = așezări ciobănești.

5, I. Boldescu, Ibid.

6, P.S. Antonescu - Remuși: Dicționar geografic al județului Vlașca.

Ocupațiile de bază ale locuitorilor erau agricultura, pescuitul, creșterea vitelor (a oilor mai ales) și apicultura, existând în 1860 cca. 20.000 de stupi în județul Vlasca, iar în 1910 exista un număr de 6.793 de vite în satul Malu așa cum menționează I. Boldescu¹.

În 1829 în urma războiului rus-turc, prin pacea de la Adrianopol, prin prevederile Regulamentului Organic situația politică și administrativă a Țării Românești se schimbă, raialele fiind desființate. N.A. Constantinescu citind „Decretul administrației vechi nr. 237 din 8 ianuarie 1830” arată că „ispravnicul de Vlasca pogorându-se la Giurgiu pentru așezarea locuitorilor și orânduială de zapci a găsit „pe loc” numai satul Malu iar celelalte risipite”.² Fosta raia, din care făcea parte și satul Malu, s-a alipit județului Vlasca la 23 noiembrie 1830, reședința aflată la Găești mutându-se la Giurgiu. Satul Malu făcea parte din plasa Marginea a fostului județ Vlasca. Teritoriul raialei Giurgiu devine domeniu al statului pe care acesta îl arandeașă boierilor. Starea socială a locuitorilor rămâne în continuare grea. Aceștia locuiau în bordeie și, neavând pământ, erau obligați să muncească la ciocci.

În 1864, după reformele progresiste ale domnitorului Al.I. Cuza situația țăranilor se îmbunătățește relativ. Prin atribuirea unor loturi de pământ unii devin frunțași, alții mijlocași, iar o parte rămân pălmași sau nevoznici. I. Boldescu menționând situația improprietărilor de la 1864 arată că existau în Malu 103 frunțași, 137 mijlocași și 33 pălmași.

G.I. Lahovari³ arată că în Malu s-au improprietat la 1864 un număr de 215 locuitori cu 675 ha.

Un eveniment deosebit în viața obștii satului, din punct de vedere cultural, l-a constituit înființarea primului lăcaș de cultură, școala. La câțiva ani după desființarea raialei, în 1838, a luat ființă prima școală din sat care a avut ca prim dascăl pe învățătorul Ioan Sin Gheorghe. În 1839 școala cuprindea un număr de 42 de copii, având efectivul cel mai numeros din școlile existente în plasa Marginea. Alături de școală apare și primul lăcaș de cult, biserica ortodoxă, zidită în anul 1847 din fondurile statului, după cum menționează G.I. Lahovari⁴. Până în 1847 ritualurile de cult religioase se oficiau în biserici improvizate în bordeie, deoarece, așa cum arată N.A. Constantinescu, bisericile din raia n-aveau voie să

1, I. Boldescu: Studiul Istoric și economic asupra jud. Vlasca.

2, N.A. Constantinescu: Ibid.

3, G.I. Lahovari: Marele Dicționar Geografic al României.

4, G.I. Lahovari: Ibid.

apară la lumina zilei și aveau tot forma bătăliilor ca și locuințele".

Cu ocazia războiului de independență de la 1877 satul Malu și-a dat tributul de jertfe, ca de altfel toate satele românești, mărturie stînd monumentul eroilor căzuți în acest război. P.S. Antonescu-Remuși¹ menționează că, la această comună atît în 1854 cît și în 1878 cu ocazia războierilor dintre ruși și turci au fost aci bătălii care se întindeau pînă la Slobozia".

Dezvoltarea socio-economică a localității impune sistematizarea satului care la 1881, s-a tras la linie", adică sînt trasele ulițele drept, de un anume inginer Mataș. Procesul de modernizare a continuat, și în 1901 se lărgesce zona șoselei iar în 1909 se construiește localul școlii, primele 2 săli de clasă existente și azi care s-a extins treptat. Astfel, în 1927 s-au mai construit 2 săli, în 1956 se mai construiesc încă 2 săli de clasă, iar în 1962 se construiește localul nou de școală - aripa din dreapta. Azi s-a ajuns la un local modern și corespunzător cu un număr de 10 săli de clasă, un laborator, fiind frecventată de 414 elevi, avînd un corp didactic format din 23 de profesori, învățători și educatoare. Tot în 1909 s-a construit și localul primăriei.

Din punct de vedere administrativ satul Malu a fost comună de sine-stătătoare. Din 1875 pînă în 1877 s-a alipit la comuna Slobozia iar după aceea redevine comună. Începînd cu anul 1892 ia ființă satul Guțu prin „legea însurășilor” de atunci, alipindu-se comunei Malu. Cătunul s-a desafectat însă treptat, ultimul locuitor, Nicolae Mihai (Ferent) mutîndu-se în Malu la 1960. Statutul de comună autonomă și-l păstrează pînă în 1968 cînd prin noua lege a împărțirii administrativ-teritoriale Malu devine sat component al comunei Vedea.

Focul răscoalei din 1907 s-a aprins și pe aceste meleaguri, în satul vecin, la Arsache (Vedea) unde se aflau conacele boierești. Si oamenii din Malu au luat parte la incendierea conacelor și jefuirea averilor boierești, după cum mărturisesc oamenii mai în vîrstă care au fost martori oculari ai evenimentelor. Tot bătrînii își amintesc de invadarea satelor și prădarea lor de către armatele aliate Germaniei în 1916. Cerealele și vitele erau cărate la Dunăre, locuitorii peregrinau plecînd spre alte localități. Satul a fost bombardat. În același timp mulți oameni tineri au fost mobilizați pe front luptînd eroic la Mărășești, Mărăști, Oituz, numărul celor ce s-au jertfit fiind apreciabil, zăminînd înscrisi pe monumentul eroilor căzuți în războiul din 1916-1918, existent și azi în curtea

1. P.S. Antonescu-Remuși: Ibid.

Toate aceste transformări au dus la schimbări radicale în viața locuitorilor satului, aceștia schimbându-și modul de a gândi, de a vorbi și comportarea. Faptul că există o deplasare atât de pasivă și permanentă spre oraș a dus la un proces accentuat de urbanizare care se reflectă și în vorbire, ca de altfel în întregul mod de viață.

-----000-----

Studiul numelor de locuri.

M a l u

Malu cf. alb. mall „munte” ap. Dex.

Dex. s.v. mal, maluri s.n. = margine îngustă de pământ situată de-a lungul lungul unei ape; tăr. (Peg.) Ridicătură de pământ mai puțin înaltă decât dealul, avînd coastele cu povîrnişuri repezi sau abrupte.

B.S.G.R.¹ „Numele de Malu vine de la colonia romană Malvese, după cum susţine istoricul Gruter; după alţii ar fi fost colonie dacă”.

M.D.G.R.² s.v. = Malul - comuna rurală compusă din cătunele Malul de Sus şi Malul de Jos judeţul Vlaşca, plasa Marginea, situată pe malul Dunării, spre vest de Giurgiu, la 14 km. de acest oraş şi la 12 km. de Stăneşti, reşedinţa plăşii.

Din anchetă reiese:

S4 = satul Malu e aşezat pe maluri, fiind locul cel mai înalt de la Giurgiu încoace; de aceea îi spune aşa.

S2 = satul e aşezat pe mal, pe loc ridicat de lângă apă.

S8 = s-a format satul pe un mal ieşit din apele Dunării, care curgea pe aici, ajungînd pînă la satul Vheru. La mal au început să vină şăici, au venit apoi oameni din toate părţile. Aceştia s-au aşezat la mal, împămîntenindu-se.

Cred că numele de Malu vine de la faptul că localitatea este aşezată pe un loc mai înalt situat la marginea apei. Uneori satul, înainte de îndiguirea din 1963, era înconjurat de apă din toate părţile, aşa cum s-a întîmplat şi în 1941 cu ocazia zăporului.

Malu - substantiv propriu simplu, nearticulat. În forma articulată devine substantiv comun. Numai forma de singular este folosită ca toponim. În vorbirea populară apare şi sub forma Mal.

De la el s-au format derivate ca:

Mălureanca = moşia satului.

Mălurean = locuitor al satului.

Este toponim provenit din apelativ.

Este răspîndit ca toponim, denumind localităţi din Neamţ, Ialomiţa, Dolj, Argeş, Bistriţa Năsăud, Frahova. Cu determinanţi apare sub forma: Malu Alb, Malu cu Flori, Malu Mare, Malu Mierii, Malu Mic, Malu Roşu, Malu Spart, Malu Vinăt.

1. Buletinul Societăţii Geografice Române Anul X trim. III şi IV. pag. 211.

2. George Ioan Lahovari: Marele Dicţionar Geografic al României.

Adîncata - adînc lat. aduncus ap. Dex.

Adîncata < a adînci(adîncea)ap.D.A.

Dex s.v. adîncat, adîncată, - te(adj.)= adînc

Din anchetă reiese:

S4 = vale adîncă, prelungire a rîului Vedea care se bifurcă de la localitatea Cervei, județul Teleorman.

S2 = îi spune așa pentru că e adîncă; vine tocmai de la Mocani.

Consider că este o denumire ce pornește de la forma văii ce o denumește, arătînd o caracteristică a formei de relief. Este un lac adînc situat în partea de V. a satului, plin cu stuf. Vara seacă adesea, rămînînd ca o mlaștină.

Adîncata = substantiv propriu simplu provenit din participiul verbului a adînce. Este o formă arhaică. Apare în construcții genitivale cu articolul postpus:

Coada Adîncății

Ville Adîncății.

În H.N.A.C. apare ca substantiv compus: Valea Adîncă. (vezi Anexa 1).

Este toponim provenit dintr-un participiu care prin schimbarea categoriei gramaticale a devenit substantiv propriu de genul feminin.

Toponimul este răspîndit ca nume de localități în Ilfov, Constanța, Dolj, Suceava.

Bivolărie(Biolărie)

bivol < s.l. bivol ap. Dex.

Dex. s.v. bivol, bivoli s.m. = vită cornută, rumegătoare, asemănătoare cu boul, cu păr negru sau alb, aspru și rar, cu coarne înelate întoarse spre spate.

Din anchetă reiese:

S4 = o vîroagă unde se strîngeau bivoli vara pe căldură.

S3 = loc pentru bioli.

Consider că denumirea de Bivolărie(pop. Biolărie) este atribuită pentru faptul că aici se strîngeau bivoli vara. Aceasta este o vale adîncă care rămîne tot anul plină cu apă, avînd maluri abrupte, situată în partea de sud a satului, în baltă.

Bivolărie(Biolărie) = substantiv propriu simplu, derivat de la substantivul bivol și sufixul - ărie-colectiv.

Forma populară Biolărie provine din forma Bivolărie prin disimilarea consoanei v.

Ca toponim are numai formă de singular. Apare în construcții genitivale cu articol postpus: Coada Biolăriei.

În H.N.A.C. apare ca substantiv compus: Vîroaga Bivolari(vezi Anexa 1.)

Este toponim provenit dintr-un apelativ. Mai apare ca toponim în denumirea unor sate: Bivolărie (Suceava), Bivolari (Iași, Suceava).

C a m a

Cama sl. (

Din anchetă reiese:

S1 = rîu care curgea repede prin pădure și se vărsa în Dunăre.

S2 = apă adîncă rău de tot care cura de te lua.

I Boldescu¹ descriind Cama, menționează: „gîrla Cama care încărcată cu apele rîurilor Vedea și Teleorman curge paralel cu Dănaș trecînd în curgerea sa pe lîngă comunele Bujoru, Pietroșani, Găujani, Arșache, Malu și Slobozia și se unește cu Veriga în dreptul bisericii Sf. Nicolae din Giurgiu și amîndouă împreunîndu-se formează canalul sf. Gheorghe, care se scurge în Dunăre”.

Am constatat că Toponimul Cama este numele unei virogi care curge repede, făcînd legătura între Vedea și Dunăre, la viituri. Din prezentarea lui I. Boldescu reiese că rîul Vedea s-ar numi Cama, fapt care nu se verifică, întrucît nici un vorbitor nu cunoaște această denumire. Presupun că toponimul Cama este de origină slavă. În D.E.R. se explică:

Kama = rîu în U.R.S.S., afluent pe stînga al Volgăi; bogate resurse hidroenergetice.

Cama = substantiv propriu simplu. Are formă de singular. Apare în construcții genitivale: Gura Camei.

Este toponim strict. Nu mai apare ca toponim în harta României. Apare ca toponim, așa cum menționam mai sus, în U.R.S.S.

C u r ă t o a r e a

Curătoare < V.b. a cura. . . .

A cura < lat. curro, ere ap. D.L.G.

Din anchetă reiese:

S1 = pîrîu care pleacă din gîrlă în Ghiocel și separa cîminile de vatra satului.

S4 = nu e un pîrîu, ci e un orac pe care curgea apa rău cînd venea.

S2 = apă care a curat repede.

Consider că denumirea de Curătoare i-a fost atribuită pentru motivul că apa curgea repede. Este numele unei adîncituri situată în partea de sud a satului, în Bălțiță, care la viituri se umplea cu apă, făcînd legătura între rîul Vedea și Viroaga, Ghiocel.

Curătoarea = substantiv propriu simplu. Provine dintr-un adjectiv postverbal format prin derivare cu sufixul -ător

Vb. a cura + suf. -ător > curător, curătoare.

A devenit toponim prin articulare, schimbîndu-și categoria gramaticală.

I. Boldescu: ibid. -/-

Adj. curătoare + art. a > subst. Curătorea.

Se folosește ca toponim numai cu forma de singular..

Verbul a cura este o formă arhaică provenit din lat. *curro, ere* = a alerga, a fugi ap. D. L. G.

În zonă, verbul a cura se folosește frecvent, fiind sinonim cu verbul a curge.

E toponim provenit din apelativ. Nu se mai întâlnește ca toponim. Este consemnat în H. N. A. C. (vezi anexa 1).

D u n ă r e a .

Dunărea < lat. *Danubius* ap. Larousse du XXe siècle.

(germ. *Donau*; sîrbă *Dunav*; cehă *Dunaj*, bg. *Dunab*).

Danube s. v. = Fleuve de l' Europe central et de la peninsule des Balkans, tributaire de la mer Noire

Din anchetă reiese

S2 = apă mare de tot care cură la vale și vine tocmai din Germania, alcătuiind hotarul cu Bulgaria.

Dunărea este fluviul care curge la sud de sat, constituind granița naturală dintre România și Bulgaria.

Dunărea = substantiv propriu simplu. Apare ca toponim cu articol hotărît. Prin derivare a dat o serie de cuvinte noi:

Dunărean = locuitor sau ținut din apropierea Dunării.

Dunărean = fabrică textilă din Giurgiu.

Este sinonim cu Istru care în zonă nu e cunoscut.

Se folosește și cu sens metaforic:

-curge Dunăre = foarte repede și cu debit mare.

-negru Dunăre = culoare verde închisă (despre plante).

Este toponim strict. A constituit motiv de inspirație folclorică, în zonă existînd cîntece ca: „Pe marginea Dunării”, „Ilincuța Sandrului”.

V e d e a .

Vedea, et. nec.

D. E. R. s. v. = afluent pe stînga al Dunării (242 km.), între Zimnicea și Giurgiu. Izvorăște din Piemontul Cîotmeana, pe care-l străbate în direcția nord-sud, apă drenează cîmpia Găvanul-Burdea și Burnas. Afluent principal Teleormanul. Seacă în perioadele secetoase.

Din anchetă reiese:

S1 = gîrlă care cura pe sub sat și se umfla cînd venea Dunărea.

S2 = apă curgătoare pe sub sat care venea de departe, dinspre Teleorman.

„menționez că Vedea este un rîu care curge pe sub sat, venind din Teleorman. Azi a devenit un braț mort, prin indiguire. În diferite locuri poartă denumiri diferite, Vasiloaica, Sovîrlu, Vîrșaru

Vedea = substantiv propriu simplu, avînd accent paroxiton.
Are formă articulată.

Este un toponim strict.

E răspîndit ca toponim, mai ales ca nume de localități:

Vedea - comună (Ilfov, Argeș).

Groapa Bulibășii

groapă < alb. grope.

bulibașă < tc. bolukbaşı ap. Dex.

Dex sv. groapă, gropi. s. f. = gaură, cavitate (mai adîncă) în pămînt.

Dex sv. bulibașă, bulibași s. m. = conducător al unei cete de țigani.

Din anchetă reiese:

S3 = o groapă în baltă unde s-a înecat unul de - alde Bulibașa, de mult.

S1 = s-a înecat aici un om din neamul Bulibașa.

Am constatat că toponimul Bulibașa și-a luat numele de la un eveniment tragic care s-a petrecut cu mulți ani în urmă, o dovadă a vechimii fiind postpunerea articolului hotărît.

Groapa Bulibășii = substantiv propriu compus. Construcție genitivală cu articol hotărît postpus, aceasta fiind o formă arhaică și populară. Se scrie despărțit.

Este toponim făcînd parte din toponimia minoră. Nu mai este cunoscut ca toponim. În sat există supranumele Bulibașa.

Gîrla Mare

gîrlă < bg. gărlo ap. Dex.

mare < lat. magnus ap. Dex.

Dex s. v. gîrlă, gîrle s. f. = 1 apă curgătoare (mai mică), braț al unei ape curgătoare. 2 depresiunea alungită (și sinuasă) aflată în lunca unei ape curgătoare și care leagă de obicei un rîu de lacurile sau de bălțile din jurul acestuia.

Dex s. v. mare, mari adj. = 1 care depășește dimensiunile obișnuite; care are dimensiuni apreciabile. 2 lat, adînc.

Din anchetă reiese:

S1 = apă lată care pleca de la Sovîrlîu, din dreptul satului Vedea și ajungea pînă la groapa Bulibășii.

Consider că determinativul mare alipit substantivului gîrlă indică o dimensiune, lățimea în cazul de față, și totodată face deosebirea între toponime deosebind aceleași obiecte (În zonă se folosește mult substantivul gîrlă).

Gîrla Mare = substantiv propriu compus alcătuit din subst. gîrlă + determinativul mare, adj.

Este toponim provenit din apelative. Nu mai apare în zonă ca toponim ci este folosit ca substantiv comun simplu, gîrlă.

J i a n c a

Din anchetă reiese:

S1, S2 = o vale largă prin care curge un pîrîu, plină cu pășuni. Ii vine numele de la haiducul Jianu.

S5 = vale care se află în partea estică, largă, folosită pentru pășunat. Numele i-ar veni de la o boieroaică care ar fi stăpînit locurile.

Inclin să cred că este vorba de numele Jianu, întrucît este consemnată în H.NAC., iar proprietar înainte de 1830 au fost turcii, care nu poartă astfel de nume. Pe mijlocul Jiencii curge pîrîul cu același nume, care vine dinspre Gogoșari stringîndu-și apele din dealul Ciochina, aflat la vest de Căcaleți.

Jianca - substantiv propriu simplu.

Subst. Jiu + suf. an = Jianu.

Jianu Jianca prin schimbare de gen.

Apare numai articulat cu articol hotărît a.

Este toponim, hidronim, provenit din antroponim. Nu mai e folosit ca toponim.

L a c u l l u i R u g i n ă .

lac lat. lacus ap. Dex.

Dex s.v. lac s.n. = întindere mai mare de apă stătătoare, închisă între maluri, uneori cu scurgere la mare sau la rîu.

Din anchetă reiese:

S3 = un loc mai jos și mlăștinos care se umplea cu apă cînd venea Mahîru. Acolo își așeza tîrila moș Tudor Rugină.

Remarc că toponimul este format recent, denumind o prelungire a lacului Mahîru, situat în partea de sud - sud-vest a satului, fiind un loc bun pentru pășunat.

Lacul lui Rugină = substantiv propriu compus.

Este format din subst. lac + art. hotărît - lui + antroponimul Rugină.

Construcție sintactică genitivală cu articol hotărît antepus.

Face parte din toponimia minoră.

Nu mai este cunoscut ca toponim.

L u n g a .

Lunga adj. lung, ă.

Lung lat. longus ap. Dex.

Dex. s.v. lung adj. = care are o lungime mare, ale cărui capete sînt depărtate unul de altul.

Din anchetă reiese:

S2 = o viroagă care curge din Mahîru și merge pînă la

Sefestru. Ii zice așa pentru că e lungă.

Consider că numele s-a dat după forma pe care o are lacul, fiind o prelungire a lacului Mahîru, avînd apă mai ales la viituri și alungindu-se mult spre vest.

Lunga = substantiv propriu simplu.

Adjectivul lung s-a substantivizat prin derivare cu sufixul - a ,arhaic.

Lung, lungă + suf. a lunga.

Ca toponim apare numai în forma articulată, nearticulat fiind adjectiv.

Apare în construcții genitive cu articol hotărît postpus:

Coada Lungii.

Este apelativ devenit toponim.

E răspîndit ca nume de localități:

Lunga (Timișoara, Suceava, Mureș, Constanța).

M a h î r u. (Maîr - pop.)

„Mahîrul et. nec.

Din anchetă reiese:

S4 = baltă mare, plină cu pește și vînat, încărcată cu stufăriș unde se pescuia și se vîna mult. Prin 1950 a venit aici la vînatore și scriitorul M. Sadoveanu pe care îl conduceau vînatarii din Malu să vîneze în Maîr.

S1 = baltă întinsă unde se îmulțea pește și care a aparținut de Domeniu. Nu se știe de unde îi vine numele.

Am constatat că în zona Malu a existat un cîflac cu numele Mazîrul, fiind posibilă o confuzie de la z la h.

I. Boldescu, vorbind despre „Mahîru spune: „Balta Mahîru se întinde de la gîrîla Cama, de la marginea moșiei Parapani pînă la ostroyul Rămădanu. Are mai multe lacuri cu pește care mai adesea seacă vara”. 1

Mahîru Maîru Maîr.

Prin asimilarea și asurzirea consoanei h s-a ajuns la forma populară Maîr.

Nu se cunoaște etimologia cuvîntului, toponimul hidronim datînd din timpuri vechi, fiind consemnat în H. NAC. (vezi anexa 1).

Nu mai apare ca toponim.

Apare ca nume al unei întreprinderi (Complexul agro-industrial „Mahîru”).

I. Boldescu: Monografia orașului Giurgiu, pag. 48.

Subst.viroagă + adj.lungă Viroaga Lungă.

Viroagă la plural virogi, deosebit de forma dată de Indreptarul ortografic, existînd chiar în toponim cu forma respectivă, între Virogi.

Viroagă prin derivare cu sufixul diminutival - iță a dat subst.Viroghiță care apare de asemeni ca toponim, denumind o vale mai mică ce făcea legătura între două gîrle și care vara seca complet.

Substantivul viroagă e mult răspîndit ca toponim în zona Malu, alcătuiind o suită de nume de locuri. Astfel, mai apar:

Viroaga Adîncă.

Viroaga lui Tone.

E cunoscut ca toponim și în alte zone ca de exemplu în județul Constanța există satul Viroaga.

Z ă t o n (pop. Zoton).

zătון, rus. ucr. zaton ap. Dex.

Dex. s.v. Zăton, zătoane s.n. (Reg.). Lac lung și îngust pe țărmul mării, despărțit de mare numai printr-o limbă îngustă de pămînt; scobitură în malul unui rîu unde se adună peștele.

Din anchetă reiese:

S2. = lac lung, de-a lungul Dunării, unde se prindea pește.

S4. = lac alungit aproape în pădure, pe lîngă Dunăre.

Consider că Zotonul este un lac alungit, pe malul Dunării, unde se pescuia. Este situat la sud de Malu, în vecinătatea Dunării, în pădurea care a împrumutat denumirea de Zoton.

Zăton = substantin propriu simplu.

Popular se spune Zoton avînd loc o asimilare.

Zăton Zoton. ă - o o - o.

Ca toponim se folosește numai cu forma de singular. Forma de plural zotoane nu se mai folosește în zonă nici ca substantiv comun, vorbitorii neamicunoscînd sensul cuvîntului. Astfel, cuvîntul apare ca un toponim strict.

Toponimul nu mai apare nici în alte zone.

B ă l t i ț a.

Baltă sl. blato cf. alb. Balte ap. Dex.

Dex. sv. baltă, bălți s.f. = 1 întindere de apă stătătoare, de obicei nu prea adîncă, avînd o vegetație și o fermă faună acvatică specifică; zonă de luncă inundabilă, cu locuri unde stagnează apa.

Din anchetă reiese:

S2. = o baltă mai mică, lîngă sat unde se strîngeau vitele și mai ales vițelii. Cînd venea apa era înecată, rămînînd numai un grind.

Am constatat că Bălțița este un loc jos, ușor inundabil la viituri, avînd dimensiuni mai reduse decît balta. Este situată în

sudul satului Malu din imediata apropiere a satului și se folosea pentru pășunat și pentru fînețuri, fiind proprietatea obștii de pe vremea lui Cuza.

Bălțița = substantiv propriu simplu format prin derivație de la substantivul baltă cu sufixul diminutiv - iță.

Subst. baltă + suf. - iță Bălțița.

Ca toponim se folosește numai cu formă de singular.

Din aceeași familie cu baltă și bălțița fac parte și substantivele baltăreț și boltănescu, ultimul fiind folosit ca supranume.

Bălțița este toponim provenit din apelativ. Mai apare ca toponim, nume de sat, pe lângă Ploiești.

Bășica.

bășica lat. bessica(= vessica) ap. Dex.

Dex. s. v. bășică, bășici s. f. = obiect în formă sferică.

Din anchetă reiese:

S9. = pădurea se numește Bășica după forma ovală pe care avea, ca o bășică de porc umflată.

Cred că este vorba de o denumire care s-a dat după forma obiectului. Nu poate fi vorba de o formă absolut sferică, ci alungită ovală pădurea respectivă fiind situată de-a lungul Dunării, prezenta o porțiune mai umflată la mijloc.

Bășica = substantiv propriu simplu articulat cu articol hotărît a

Se folosește ca toponim numai la singular.

Nearticulat se folosește ca nume comun, la singular și plural.

De la Bășica s-a format prin derivare toponimul Bășicuțele.

Bășica + suf. -uța bășicuțe pl. bășicuțele.

Bășicuțele apărea ca toponim în H. R. 99.

Bășica este toponim provenit din apelativ. Nu mai apare ca toponim pe hartă, în alte regiuni.

Coșcaru.

Coșcaru toponim cu origine necunoscută.

Din anchetă reiese:

S1, S2, S3 = teren situat spre Slobozia în partea de est a satului. Era inundabil uneori, la viiturile mari ale Dunării. E un teren cam de baltă.

Cred că este vorba de un toponim propriu-zis. În conștința vorbitorilor se pare că ar fi carecum sinonim cu loc jos, inundabil teren de baltă.

Coșcaru = substantiv propriu simplu.

Accentul este paroxiton Coșcaru.

E consemnat în H.R.99.

Nu mai este cunoscut în zonă ca toponim și nu mai apare nici în alte zone ale țării.

C i o f l e c.

cioflec   cîflic.

cîflic   tc.ciflick;bg.ciflák ap.Dex.

Dex.s.v.ciflic,ciflicuri s.n.(Inv.)= mică moșie sau fermă; conec(de moșie).

Din anchetă reiese:

S1 Cioflecul era un pîlc de pădure în mijlocul Mahîrului.

S2 = era un pîlc de sălcii care făcea parte din Homeniul statului și care s-a format tîrziu pe o ridicătură situată în mijlocul apei.La început,pe la 1900,erau numai cîteva sălcii.

S5 = pîlc răzleț de sălcii.A apărut relativ tîrziu,după 1900,extinzîndu-se și formînd apoi o pădurice în mijlocul Mahîrului.

După părerea mea denumirea de cioflec este o formă populară provenită de la cuvîntul cîflic.Vorbitorii au făcut o analogie între pîlcuri de sălcii care apărea și„pîlcul” de așezări care se aflau strînse în jorul conacului turcesc.

I.Boldescu ¹ arată că:

Cioflecurile nu erau sate în adevăratul sens al cuvîntului . . .un cioflec se compunea din cîteva colibe sau bordeie,împrejurul casei turcului,care era posesorul moșiei”.

Cioflec = substantiv propriu simplu.

cîflic   cioflec.

A avut loc disimilarea vocalei i și totodată rotunjirea primului i

Ca toponim se folosește numai la singular,forma de plural cioflecuri nefiind folosită în zonă.Ca nume comun nu se mai folosește azi,vorbitorii nemai cunoscînd sensul inițial al cuvîntului.

Toponimul Cioflec are la origine un apelativ.

Mai apare ca nume de sat în județul Argeș.

C î r m î z a r u.

cărămidă,cărămizi   ngr. Keramidi ap.Dex.

Dex.s.v.cărămidă,cărămizi s.f. = material de construcție artificial,avînd forma unei piese prismatice,obținut dintr-un amestec de argilă,nișip și apă sau din alte materiale,uscăt la soare sau ars în cuptor.

Din anchetă reiese:

S3. = locul se numește așa pentru că acolo s-a făcut cărămidă. =====

1.I.Boldescu: ibid.

Ciuciumega = substantiv propriu simplu. Apare și în construcții sintactice în genitiv ca:

Măgura Ciuciumegii.

Apare articulat cu articol hotărât a

Este un toponim strict. Nu mai este cunoscut ca toponim în altă zonă.

C î r p ă t o r .

cîrpător lat coopertorium ap. Dex.

Dex. s. v. cîrpător, cîrpătoare s. n. (Pop.) = bucată de lemn rotundă, pătrată sau dreptunghiulară, pe care se răstoarnă mămăliga sau pe care se taie carnea, ceapa, etc.; fund; scîndură sau masă (pătrată) pe care se întinde aluatul.

Din anchetă reiese:

S. 3. = loc în formă de cîrpător, rotund.

S. 2. = e un loc ca un cîrpător de băgat pîinea, e rotund în spre pîrîu și spre cîmp se prelungește cu o coadă.

Am constatat că locul este situat în valea Jienicii, la nord-est de sat, avînd o formă rotundă, peninsulară, delimitat de un sinus al pîrîului Jianca. Deci numele a provenit de la forma locului.

Cîrpător = substantiv propriu simplu. Se pronunță și Cărpător.

cîrpător - cărpător. A avut loc asimilarea lui i la â.

Ca toponim se folosește numai la singular, nearticulat.

Ca nume comun se folosește în zonă. Nu mai apare ca toponim în nici o altă zonă a țării.

E toponim provenit din apelativ.

C i o c u l b e r z i i .

Ciocul persii alb. cok + alb. bardhe ap. Dex.

Dex. s. v. cioc, ciocuri s. n. = partea exterioară, terminală, lunguiată și cornoasă a capului păsărilor, care înlocuiește sistemul dentar; plisc; clunț.

Dex. s. v. barză, berze s. f. = pasăre călătoare cu ciocul roșu, gîtul și picioarele lungi și cu penele de obicei albe afară de virfurile aripelor, care sînt negre; cocostîrc.

S2, S4 = teren care are teren o formă ascuțită ca un cioc de barză.

Am constatat că locul este situat pe lîngă pîrîul Jianca, cuprins într-o buclă a acestuia, avînd o formă ascuțită. Numele s-a dat după forma locului.

Ciocul berzii = substantiv propriu compus; este alcătuit din substantivul ciocul în nominativ + subst. berzei în genitiv, fiind o construcție genitivală.

În cazul substantivului berzei a avut loc o asimilare a vocalei e care prin închidere a dat i, ajungîndu-se la forma berzii,

fenomen specific graiului muntean.

Substantivul compus se scrie deslegat, deosebindu-se de sunstantivul compus scris la cratimă, ciocul - berzei, care denumește o plantă.

Toponimul provine din apelative și are valoare de metaforă. Nu mai apare ca toponim în alte zone.

C o t u l U r u c u l u i .

Cot lat. cubitus ap. Dex..

Urucu antroponim et. nec.

Dex. s. v. cot, coturi s. n. = loc, porțiune unde un drum, o vale etc. își schimbă brusc direcția; cotitură; întorsătură; meandru.

Din anchetă reiese:

S3, S4 = o întorsătură a pârului Jianca unde avea loc un om cu numele Urucu.

Am constatat că locul respectiv a fost proprietatea unui omrecare Gh. Urucu. Terenul este situat în partea de nord-est a satului pe pârul Jianca. Aici pârul face o curbă mare, un cot, schimbându-și direcția de l. est la vest.

Cotul Urucului = substantiv propriu compus; construcție genitivă alcătuită din:

subst. cotul în N. + subst. Urucu în G.

Articolul în genitiv apare postpus, fiind vorba de o construcție învechită, arhaică și totodată populară.

În privința ortografiei se scrie deslegat.

Este un toponim minor care provine dintr-un apelativ plus un antroponim. Nu mai este răspândit ca toponim în zonă, fiind în schimb nume de familie în Malu.

D e m o c r a ție .

democrație fr. democrație ap. Dex.

Dex. s. v. democrație, democrații s. f. = formă politică de organizare a societății în care puterea este exercitată în diferite feluri de masele largi ale poporului.

Din anchetă reiese:

S4 = teren dat țăranilor săraci prin improprietarea din 1946 situat pe lângă Măgura Tiganului.

Am constatat că terenul situat în partea de nord-vest a satului a fost dat ca proprietate țăranilor săraci fără pământ sau cu pământ puțin, prin reforma agrară din 1946, fiind o expresie a rezolvării în mod democratic a problemei țăărănești. Este un toponim social recent.

Democrație = substantiv propriu simplu. Ca toponim se folosește numai la singular. Se folosește des precedat de prepoziția în. Are valoare de metaforă. E apelativ devenit nume propriu. Nu se mai întâlnește ca toponim în alte zone. -/-

G u t u.

Guțu et.nec.probabil bg.

S3 = sat înființat prin 1892 care cuprindea câteva case de venetici.

S2 = un sat care a luat ființă în 1892 și cuprindea câteva case cum erau: Ferent, Livezeanu, etc. Nici un locuitor nu s-a numit Guțu.

Am constatat că Guțu a fost un sat care a luat ființă în 1892 prin „legea însurăteilor”, fiind situat la 3 km. est de Malu. Satul a făcut parte din comuna Malu. S-a dezafectat la începutul secolului, locuitorii retrăgându-se la Malu.

Guțu = substantiv propriu simplu. Etimologia cuvântului nu e cunoscută. În Malu există numele și supranumele Guțu.

Ca toponim mai este cunoscut. Astfel, la cca. 10 km. de Malu există o pădure numită Guțu. De asemenea, se mai întâlnește ca nume de sat în Dolj.

G o r g a n.

gorgan cf. rus. kurgan ap. Dex.

Dex. s.v. gorgan, gorgane s.n. = movilă înălțată deasupra unui mormânt străvechi.

Din archetă reiese:

S2 = deal mare cu nimic cultivat pe el, care se pășunează.

S4 = ridicătură de pământ sterp.

S6 = ridicătură de teren.

După părerea mea cuvântul gorgan, în zona studiată, are un sens aparte, denumind formațiuni topografice înalte, dealuri acoperite de pășunii, necultivate. Am constatat aceasta și în satele învecinate Vedea, Găujani, Gogoșari. În zona Malu toponimul e întâlnit de două ori pentru două locuri distincte; unul situat la nord de sat la cca. 8 km., altul în apropiere de sat, la 3 km. est.

Gorgan = substantiv propriu simplu. Ca toponim se folosește numai forma de singular nearticulat. Forma de plural gorgane este folosită ca nume comun.

Se mai întâlnește ca toponim și în județele Teleorman și Brașov. Este toponim provenit din apelativ.

G r i n d u l P ă s ă r i l o r.

grind sl. grendu ap. Dex.

pasăre lat. passer ap. Dex.

Dex. s.v. grind, grinduri s.n. = mică ridicătură de teren de formă alungită, care rezultă din depunerile aluvionare ale unei ape curgătoare sau ale mării.

Dex. s.v. pasăre, păsări s.f. = clasă de vertebrate ovipare cu corpul acoperit cu pene, cu aripi pentru zbor și cu fălcile acoperite cu formații corneoase; animal din această clasă.

Din anchetă reiese:

S2 = o eşitură în mijlocul Mahirului unde se alăşluiau păsări multe în timpul verii. Aici era şi locul de popas al pescarilor cu luntrile.

Am constatat că Grindul Păsărilor era o ridicătură în lacul Mahiru unde se strîngeau multe păsări, situat la east de Ciofloc.

Grindul Păsărilor = substantiv propriu compus; construcţie genitivă alcătuită din:

Subst. grind în N. + subst. păsări în G.

Substantivele componente apar articulate cu articol hotărît enclitic, al doilea termen apărînd întotdeauna în cazul G.

Ortografic se scrie dezlegat.

În zonă se mai foloseşte toponimul grind determinat de substantive; ex. Grindul lui Muc care este o construcţie genitivă cu articolul hotărît antepus.

Ca substantiv comun grind se foloseşte frecvent în zonă, denumind locul mai ridicat din baltă. Este toponim provenit din apelande. Ca toponim mai apare şi în alte zone şi singur ex. satul Grind (Urziceni, Ploieşti), dar şi cu diferiţi determinanţi.

G h i o c e l.

ghioc. lat. cloca (= cochlea) ap. Dex.

Dex. s. v. ghioc, ghiocuri s. n. = gen de melci cu cochilie mare, ovală cu aspect de porţelan care trăiesc în mările calde.

Din anchetă reiese:

S3 = un loc asezat între ape cu forma de ghioc.

S2 = loc din baltă, avînd formă de ghioc.

S4 = e posibil să-i spună aşa după forma lui, dar şi după faptul că acolo vor fi crescuţi cîndva ghioci.

Din anchetă reiese, ca şi din observaţia directă că numele s-a dat după forma locului, asemănătoare cu un ghioc. Locul este situat între 4 braţe de apă, în baltă, la sud de Malu.

Ghiocel = substantiv propriu simplu. Este un derivat de la substantivul ghioc cu sufixul diminutiv - el.

Subst. ghioc + suf. - el ghiocel.

Se foloseşte ca toponim numai cu formă de singular nearticulat. Forma de plural ghiocel se foloseşte numai ca nume comun.

E omonim cu planta denumită ghiocel. Este toponim provenit din apelativ, dat după forma locului, avînd valoare metaforică.

Se mai întîlneşte ca toponim în judeţele Prahova şi Mehedintzi.

I b r e a n.

Ibream et. nec. probabil tc.

Din anchetă reiese:

S3. = aici s-au bătut oştiri turceşti cu ruşii şi cu ro-

Consider toponimul Jarcaleți ca pe un nume luat în deridere, pornindu-se de la înțelesul lui jarcă. Aici au pășunat și, probabil slabe. Terenul este situat la est de sat, la cca. 5-6 km. pe loc mai ridicat și arid.

Jarcaleți = substantiv propriu simplu; este substantiv format prin derivare de la jarcă cu sufixul - alete:

Subst. jarcă + suf. - alete jarcalete.

Jarcalete Jarcaleți.

Ca toponim se folosește numai cu forma de plural. Cuvântul jarcă nu este folosit și nici cunoscut în zonă.

Este toponim provenit din apelativ. Este răspândit ca toponim, nume de sat (Ilfov, Argeș).

Loturi.

lot. fr. lot ap. Dex.

Dex. s. v. lot, loturi s. n. = fiecare dintre porțiunile în care a fost împărțit un teren sau o pădure; parcelă.

Din anchetă reiese:

S1 = loturile sînt pămînturile date în 1921, după război. În sat măsurătorile le-a făcut domnul Dobre, învățător.

Am constatat că terenul respectiv, situat în partea de nord - nord vest a satului, în moșia Lahovarii a fost dat în impro-prietărire la 1921 pe familii, impro-prietărindu-se cu cîte 3 ha. Terenul se întindea între Șanțul Parapăncii și Drumul Untului.

Loturi = substantiv propriu simplu cu formă de plural. Forma de singular lot se folosește ca nume comun, ca toponim folosindu-se numai la plural, nearticulat. Este răspândit ca toponim pre-tutindeni, fiind cvasicomun. A devenit toponim din apelativ. Apare ca nume de localități în județele Argeș și Suceava.

Livede.

livede bg. livadă; ucr. levada ap. Dex.

Dex. s. v. livede = sff. v. livadă.

Livadă, livezi s. f. = întindere de pămînt pe care se lasă să crească iarbă pentru cosit sau pentru pășunat (var. reg. livede.).

Din anchetă reiese:

S3 = aici au fost pășuni pentru vite mai de mult.

S2 = era izlaz unde se pășunau boii, vitele. S-a dat apoi pe cap de om și s-a arat, cultivându-se.

În Buletinul Societ. Regale de Geografie se arată:

„livede vine de la verbul a livezi = a face curătură (lo-curi unde s-au scos pădurile pentru a fi transformate în terenuri agricole, în imeșuri, în livezi de fîn)”.
-/-

Am constatat că terenul acesta, situat la 2 km. de sat, era un fel de izlaz unde se pășunau vitele, în accepțiunea dată de Dex.

Livede = substantiv propriu simplu; forma artizulată cu articol hotarit - livedea; forma de plural - livezi.

Ca toponim se folosește numai la forma de singular nearticulat. A dat prin derivare substantivul livezeanu, care a devenit supranume pentru o familie care a locuit în Livede-

În zona Malu nu se confundă sensul substantivului livede cu acela al substantivului livadă, cel de-al doilea avînd sensul de grădină de pomi. Toponimul a provenit din apelativ. Este răspîndit ca nume de localități în județele Ilfov și Galați.

Măgura Tigăului.

Măgură alb. magulle ap. Dex.

Tigan. s.l. Giganinu ap. Dex.

Dex. s.v. măgură, măguri s.f. = deal mare izolat (tăiat de ape) p. ext. munte. Movilă; Pădure (pe un loc înalt).

Dex. s.v. țigan, - ă, țigani, - e s.m. și f. = persoană care face parte dintr-o populație originară din India și răspîndită în mai toate țările Europei, trăind în unele părți în stare seminomadă.

În zona Malu substantivul măgură este sinonim cu movilă.

Movilă sl. mogyla ap. Dex.

Dex. s.v. movilă, movile s.f. = ridicătură de pămînt naturală, mai mică și mai rotunjită decît dealul care se află de obicei în regiunile de cîmpie sau de podișuri joase. Mică ridicătură de pămînt sau de pietre făcută de om pentru a servi ca semn de hotar, de aducere aminte pentru un mort etc.

Referitor la originea și rostul movilelor există o serie de explicații. I. Boldescu¹ arată că: „Tradiția purtată de săteni spune că ele sînt din timpul lui Chan - Tătar, că ar fi fost niște puncte de observare ale cohortelor tătarăști. După Hasdeu măgurile ar fi servit de morminte căpeteniilor diferitelor roșuri de barbari.

P.S. Antonescu - Remuși² spune despre movile că sînt puncte de observare ale romanilor.

Din anchetă reiese:

S6 = Măgurile sînt rămase de pe vremea sciților, servind ca semne și puncte de observare.

S5 = Sînt niște ridicături de pămînt care se vese pentru orientare și care sînt făcute de demult, după vremea barbarilor; cînd murea cîte o căpetenie era îngropată acolo.

Am constatat că măgura este o ridicătură de pămînt, strîns din toate părțile, avînd la centru un mamelon mai proeminent în care se află, de cele mai multe ori plantată borne sau pietre de hot

=====

1. I. Boldescu: Stud. ist. și ec. asupra jud. Vlasca pag. 27.

2. P.S. Antonescu-Remuși: Dict. geografic al jud. Vlasca p. 33.

tar. Sînt adevărate puncte de reper în mijlocul cîmpiei. Multe sînt aşezate pe vechiul hotar al raialei ca de exemplu: Măgura Tiganului, Măgura Arată, Măgura Jantii, sau poartă denumiri turceşti cum este Măgura Ciuciumegii. Cred că acestea datează de pe vremea turcilor.

Măgura Tiganului este situată la nord-vest de Malu pe hotarul care separă terenul satului Malu de terenul satului Vedeia.

Din anchetă reiese:

S3 = îi spune a Tiganului întrucît la 1864 au fost împrietărit nişte ȝigani în jurul ei.

S 10 = îi spune a Tiganului pentru faptul că acum 30-40 de ani un oarecare Cetrică, hoţ de drumul mare care băgase spaima în satele de pe baltă, originar din Malu, l-a luat pe un ȝigan (lăutar) de la nuntă şi l-a dus cu forţa, sub ameninţarea armei, la Măgura Tiganului şi l-a pus să cînte.

Consider ambele explicaţii neverosimile, întrucît numele apare consemnat în H.NAC. (vezi anexa 1).

Măgura Tiganului = substantiv propriu compus, construcţie genitivală:

Subst. măgura + subst. ȝiganului.

Articolul în genetiv apare postpus, aceasta

Toponimul este provenit din apelative. În hărţile mai vechi apare sub denumirea Movila Tiganului.

Nu mai apare ca toponim în nici o altă zonă.

Măgura Arată.

ara lat. arare ap. Dex.

Dex. s. v. ara vb. = a răsturna cu plugul brazde de pămînt în vederea pregătirii solului pentru cultivare.

Din anchetă reiese:

S2 = o ridicătură mică unde a fost o măgură veche care a fost arată.

Am constatat că este situată în partea de nord-vest a satului, pe hotarul dintre Malu şi Vedeia, în apropiere de Măgura Tiganului. Este scundă şi acum locul este cultivat, arîndu-se.

Măgura Arată = substantiv propriu compus.

Subst. măgură + vb. la participiu arată. Se scrie dezlegat.

Toponimul este provenit din apelative, substantiv şi verb la participiu cu valoare ajectivală. Nu mai este cunoscut ca toponim în alte zone.

Măgura Jantii (a Oii)

Din anchetă reiese:

S2 = probabil a avut cineva de alde Jantea loc acolo. Acolo a fost izlaz, poate a avut cineva cu numele Jantea tîrlă acolo.

Vorbind despre limita vestică a raialei Giurgiu I. Boldescu¹
=====

1. I. Boldescu: Monografia oraşului Giurgiu pag. 39.

spune: „Despre moșia Parapani se continua pe la mobila Oii, azi a Jantii, numită mai înainte a Hodivoalei, sau a lui Mihnea - vodă și pe la Movila Tiganului și Movila Arată drept la Dunăre la gura gîrliei Cama”.

Am constatat că această măgură este situată într-un loc unde fusese odinioară izlaz, deci numele de Oii venea de la faptul că acolo era turme.

Măgura Jantii = substantiv propriu compus, construcție genitivală formată din două substantive:

Subst. măgură în N. + subst. Jantii în G.

Articolul hotarît în genitiv apare postpus, aceasta fiind o formă arhaică și populară. Poponimul provine din apelative. Nu mai este răspîndit în alte zone. În sat există antroponimul Jantea.

Măgura dintre vii.

Din anchetă reiese:

S1 = se numește dintre vii pentru că acolo erau viile mălurenilor.

Consider că movila aceasta poartă numele după locul unde este situată.

Măgura dintre vii = substantiv propriu compus, alcătuit din subst. + prep. + subst.:

Subst. măgura în N. + prep. dintre + subst. vii în A.

Mai e cunoscută și sub denumirea de Măgura Gorganu, fiind situată pe dealul Gorganu.

Toponimul este provenit din apelative. Ca toponim substantivul măgura este foarte răspîndit în toate zonele țării, denumind sate: Ilfov, Cluj, Constanța, Dolj, Brașov, Argeș, Prahova, Suceava, Timiș.

Hotarul (Star).

hotar mag. hatar ap. Dex.

Dex. s.v. hotar, hotare - s.n. = linie de marcație care desparte o țară de alta, frontieră, graniță, linie care desparte o proprietate de alta sau o așezare de alta.

Din anchetă reiese:

S1 = hotarul moșiei este pe la Coada Adîncății, apoi pe Santul Parapanicii pînă la Cîrpător.

S2 = o linie care despărțea Parapanca de Domeniu.

Am constatat că Hotarul este o linie topometrică care separa moșia satului Malu de a satului Vedea. Se situează în vestul localității la cca. 1 km., începînd de la Dunăre, pe digul Vedea-Pietrosani, pe lângă Siliște, la Coada Adîncății, apoi pe Santul Parapanicii pînă la pîrîul Jiencă. Hotarul datează de pe vremea raialei, fiind marcat pe H.NAC. (vezi anexa 1).

I. Boldescu¹ arată, vorbind despre întinderea raialei: Despre moșia Parapani se continua pe la Movila Oii. . . și pe la Movila Tiganului și Movila Arată, drept la Dunăre la gura gîrliei Cama!

Hotarul (pop. Otaru) = substantiv propriu simplu.

hotar otar, prin asurzirea consoanei inițiale h.

Se folosește ca toponim numi cu forma de singular, hotar, forma de plural hotare folosindu-se ca nume comun. Este toponim provenit din apelativ. Se întâlnește ca toponim și în județele Galați, Dolj.

O s t r o v u l D i n u C a m e d i n u .

ostrov sl. ostrovu ap. Dex.

Dex. s. v. ostrov, ostroave s. n. = 1 insulă mai mare; 2 insulă fluvială formată în urma unui proces de acumulare. Acc. și ostrov.

Din anchetă reiese:

S1 = o insulă în mijlocul Dunării. Pînă în 1909 jumătate era românească, jumătate bulgărească. După 1909 rămîne numai românească.

S2 = teren situat în apa Dunării. S-a format un crai al Dunării înspre malul românesc. Apa era mică aici deoarece mai de mult se putea trece cu bivoli la pășunat în ostrov.

Am constatat că această insulă, situată în mijlocul Dunării, avînd o lungime de cîțiva km. apare în hărțile mai vechi sub numele de Ostrovul Dinului. La 1859, în H. Sz. 59 apar distinct două insule: Dinu și Camedinu separate între ele. Se observă și azi o vale adîncă pe mijlocul insulei pe unde spun bătrînii că a curs Dunărea veche. Deci cele două insule au fost separate, fiecare purtînd nume aparte. Treptat ele s-au unit, secînd brațul Dunării și alăturîndu-se insulele s-au alăturat și numele, devenind Dinu Camedinu.

Ostrovul Dinu Camedinu = substantiv propriu compus, construcție apozitională.

Substantiv ostrov în N. + subst. Dinu Camedinu în N.

Substantivul Ostrov se pronunță în zonă cu accent paroxiton, deosebindu-se de pronunția literară care este oxitonă.

Uneori toponimul apare și în construcție genitivală sub forma Ostrovul Dinului cu articol hotarît postpus, aceasta fiind o formă arhaică și populară. -

Consider numele Dinu Camedinu o formă rimată, un antroponim compus.

Ostrovul Dinu Camedinu este toponim provenit dintr-un apelativ + un ~~tepe~~ antroponim. În această formă compusă nu mai apare ca toponim. Apelativul ostrov apare ca toponim în Dolj, Timiș, Constanța, Galați.

=====

1. I. Boldescu: ibid.

P i s c u l C i o l o n g r a f .

Pisc et.nec.ap.Dex.

Pisc piccluus ap.Ov.Densusianu.

Ciolongraf et.nec.(cuvînt necuprins în dicționare.)

Dex.s.v.pisc.,piscuri - s.n.= vîrf ascuțit(și golag) de munte sau deal dominînd o vale sau o depresiune.

Din anchetă reiese:

S2 = loc mai sus unde nu venea apa să înec și unde creștea ciolongrafi,adică rarei.

S1 = o ridicătură pe valea Jianca unde creșteau mulți rarei,adică ciolongrafi.Ciolongraful(rareul)este o plantă de baltă cu frunze asemănătoare celor de salcîm,dar mai mici și cu o oaseulă de culoare maronie,cu niște țepi aspri.

Am constatat că toponimul Piscul Ciolongraf denumește o ridicătură de teren alungită situată pe valea Jianca unde cresc pășuni și mulți rarei.

Piscul Ciolongraf = substantiv propriu compus, construcție apozitională formată din două substantive:

subst.piscul în N.+ subst.ciolongraf în N.

Apare uneori și în construcție prepozițională cu acuzativul Piscul cu ciolongrafi.

Ciolongraf este substantiv comun,sinonim cu subst.rareu;nu mai este folosit și nici cunoscut azi de vorbitori.Numai bătrînii îi mai știu sensul.Este un arhaism.

Substantivul pisc este folosit în zonă și cu sensul de grind.Toponimul provine din apelative.Nu mai este cunoscut ca toponim în alte zone.

P i s c u l L u n g .

Lung lat longus ap.Dex.

Dex.s.v.lung,-ă , lungi - adj.= care are o lungime mare ale cărei capete sînt depărtate unul de altul.

Din anchetă reiese:

S5 = o ridicătură alungită pe valea Jianca,în apropierea satului.La 1881 s-a modificat satul,dîndu-se la linie".Atunci s-a început construcția șoselei naționale Giurgiu-Zimnicea.Vrînd să o construiască mai pe de-a dreptul s-a făcut un dig,cărîndu-se pămîntul cu carele cu bivoli.Treaba fiind anevoioasă s-a renunțat.Treptat șarampoiul s-a acoperit cu iarbă și fînețuri.

Am constatat că este o ridicătură alungită în direcția nord-est pe valea Jianca care se termină brusc la capătul dinspre nord,avînd o lungime de cca.1 km.Deci numele vine de la formă.

Piscul Lung = substantiv propriu compus,alcătuit dintr-un substantiv + un adjectiv.

Parapanca este un toponim propriu - ais. Se mai întâlnește ca toponim sub forma Paraipani în zona Focșani.

P a d i n a.

padina bg. padina ap. Dex.

padina rus. padi ap. For.

Dex. s. v. padină, padini s. f. = loc aproape plan sau ușor scobit, de obicei în virful unui deal sau a unui munte; mică depresiune circulară sau alungită formată de obicei pe loess (pl. și padine).

For. s. v. = loc jos.

Din anchetă reiese:

S2 = loc cu apă pe el; nearat.

S4 = loc jos unde se strânge apa la orice ploaie.

Am constatat că în accepțiunea locală, padina este un teren cu așezare joasă, ușor inundabil prin ploi, acoperit de ierburi și stuf. Terenul se află situat în partea de nord - nord-est a satului în vecinătatea șoselei ce leagă satul Vieru de Giurgiu. Înclin să cred că sensul este împrumutat după rusescul padi, iar forma după bg. padina.

Padină = substantiv propriu simplu. Forma de plural este pădini cu închiderea vocalei a la ă. Ca toponim se folosește numai forma de singular, forma de plural pădini fiind folosită ca nume comun. Prin derivare a dat adjectivul pădinos, care are sensul de loc jos unde se strânge apa, neprielnic pentru agricultură.

Apare în construcții sintactice cu determinanți adjectivali: Padina mare; Padina mică.

E apelativ devenit toponim. Apare ca nume de localități în Dolj, Prahova, Argeș, Brașov.

S e c h e s t r u (pop. Sefestru).

sechestru > lat. sequester, tris; fr. sequestre ap. Dex.

Dex. s. v. sechestru, sechestre s. n. = măsură de asigurare ordonată de justiție sau de fisc în cazurile de neplată a unei datorii, constând în sigilarea bunurilor debitorului sau în darea lor în păstrarea unei a treia persoane. (Jur) procedură care constă în încredințarea, în mâinile unei terțe persoane, a unui bun asupra căruia există un litigiu, până la soluționarea litigiului (ver. inv. sevestru).

Din anchetă reiese:

S1 = loc de pășune și fânețe aflat dincolo de vama care aparținea de Domeniu.

S5 = loc de fânețuri, aparținând statului, de unde, probabil, se sechestrau vitele oamenilor când intrau acolo.

După părerea noastră numele locului vine de la faptul că fiind loc oprit de fânețe se sechestrau vitele care pătrundeau

acolo, locul acesta fiind interzis, tabu pentru locuitorii satului.

Sefestru = substantiv propriu simplu. Forma populară provine din varianta învechită secvestru, avînd loc o asimilare:

secvestru secfestru - ov of --.

De la forma secfestru prin disimilare totală s-a ajuns la forma populară existentă:

secfestru sefestru.

Se folosește ca toponim numai în forma nearticulată. În zonă se folosește și verbul a sefestra ca termen juridic.

Aste toponim provenit din apelativ. Nu se mai întîlnește ca toponim în altă zonă.

S i l i e t e.

siliște / sl. seliște ap. Dex.

Dex. s. v. siliște, siliști s. f. = denumire dată în evul mediu în țările române locului pe care fusese sau pe care era așezat un sat; vatra satului. (Reg.) Loc de casă. Loc necultivat bun pentru cultura cerealelor, sau loc plantat cu pomi (în apropiere sau în vatra satului). (Reg.) Pășune.

M. B. G. R. arată că în locurile cu acest nume fie că astăzi sînt sau nu sate au existat odinioară așezări omenești întemeiate, din care au mai rămas, de obicei, ruine încă vizibile.

Padu Rosetti în „Pămîntul, sătenii și stăpînii în Moldova” explică siliște = vatra satului, loc unde a fost altădată un sat.

Din anchetă reiese:

S3 = pămînt secetos care arde recolta.

S4 = pămînt iute cenușos. Aici a fost așezare omenească. În mai se văd niște gropi în formă de oală cu pămînt negru prefăcut. Locuitorii vechiului sat săpau aceste gropi, le ardeau și le umpleau cu cereale, mascîndu-le de frica turcilor care jefuiau dese ori pe aici venind cu șecile pe Dunăre, de la Rusciuc. Pe vremea lui Caragea - Vodă în timpul ciumei, locuitorii de aici tăiau furcile boardelelor, îngropînd în acest mod pe cei care erau ouprinși de molimă. Cei care au scăpat cu zile au părăsit vatra satului și au înființat alte așezări prin apropiere, care au devenit actualul sat Malu.

Am constatat că toponimul Siliște este dat locului unde odinioară a existat o vatră de sat, spre vest de satul Malu la cca. 1 km.

Siliște = substantiv propriu simplu. Cuvîntul are accent paroxiton, deosebit de accentul litarar, proparoxiton (Siliște).

Apare ca toponim și cu formă de singular nearticulat, dar și cu formă de plural nearticulat: Siliști.

De la subst. siliște s-a format prin derivare adj. siliștos care are sensul de secetos, iute:

s. siliște + suf. - os adj. siliștos.

În zona Malu siliște își schimbă sensul inițial căpătând un sens nou, acela de „loc iute, secetos, cenușos”. Cei mai mulți vorbitori nu mai cunosc sensul inițial, ci îl folosesc cu sensul nou.

Toponimul provine din apelativ, fiind foarte răspândit în toate zonele țării: Bacău, Iași, Galați, Constanța, Dolj, Argeș, Irahova, Suceava.

S u h a t (Suat).

suhat of. ser. suvat ap. Dex.

Dex. s.v. suhat, suhaturi s.n. = pășune (pe lângă ape, sau pe lângă ape mociroase); izlaz; imăș; suhăție.

Din anchetă reiese:

S3 = pășune pentru vite, suat de vite.

S1 = loc de pășunat; izlaz.

Am constatat că este vorba de un teren situat în partea de nord a satului, pe malul Adincății și Jiencii care a fost cîva izla pentru vite, apoi s-a arat.

Suhat (Suat) = substantiv propriu simplu.

Forma populară Suat a provenit de la forma literară Suhat prin asimilarea și asurzirea consoanei h.

Numai forma de singular nearticulat este folosită ca toponim, forma de plural suhatu nefiind folosită. Cei mai mulți vorbitori nu mai cunosc sensul cuvîntului, considerîndu-l un toponim propriu-zis.

Este toponim provenit din apelativ. Se mai întîlnește ca toponim sub forma Sohatsu în județul Ilfov.

U r s i c a .

urzica lat. urdica ap. Dex.

Dex. s.v. urzică, urzici - s.f. = gen de plante erbacee din familia urticaceelor cu tulpina și frunzele acoperite cu peri urticanți, folosită în industria textilă, în medicină și în alimentație; plantă din acest gen.

Din anchetă reiese:

S1 = acolo creșteau urzici multe. Numele e nou, de cînd cu colectivul. Îi spunea în vii, la Gorgan. Cîndva acolo se aflau viile Mălurenilor și ale Gogoșărenilor unde își aveau oreamele cu vin.

S3 = acolo cresc urzici.

Am constatat că este vorba de un teren situat în partea de nord-vest a satului, aproape de hotarul cu satul Gogoșari, pe malul pîrîului Jianca unde cresc urzici multe și de aici numele de Uraica.

Urzica = substantiv propriu simplu, articulat cu articolul hotarîit și la pl. face urzici. Ca toponim se folosește numai cu forma de singular articulat.

Toponimul are valoare de metaforă, "rovine dintr-un apelativ. Mai apare ca toponim în județele Dolj și Argeș, denumind sate.

Drumul Untului.

drum - sl, drumu ap. Dex.

unt - lat. unctum ap. Dex.

Dex. s. v. drum, drumuri s. n. = cale de comunicație terestră alcătuită dintr-o bandă îngustă și continuă de teren bătătorit, pietruit, pavat sau asfaltat.

Dex. s. v. unt - s. n. = grăsimi naturală, solidă extrasă din lapte și folosită ca aliment.

Din anchetă reiese:

S3 = pe acest drum cărau turcii untul cu butoaiile și cu carele la Giurgiu din cîmpia Burnazului.

S1 = drumul care pleacă din Teleorman pînă la Giurgiu și pe care căra turcii untul.

I. Boldescu în „Monografia orașului Giurgiu” spune:

„Se păstrează drumul pe care ei aduceau untul în cetatea Giurgiu din Teleorman și Vlașca, drumul Untului”.

„Drumul Untului, care venea de la Zimnicea, trecea prin Bragadiru și cîmpia Burnazu și intra în Giurgiu prin poarta Pavlov-eca”.

N. A. Constantinescu¹ arată că: „Drumul Untului mergea de la Turnu la Giurgiu, pe deasupra satului Piatra, pe la moșia Gîuri-ciului și Bragadiru”. În continuare se arată că acest drum trecea printr-o mulțime de odăi de vite sau cișle.

Am constatat că este vorba de un drum istoric important care pleca de la Turnu Măgurele, mergînd la Giurgiu, trecînd la cca. 7-8 km. nord de satul Mălu. Pe aici turcii cărau untul la Giurgiu și de aceea s-a numit al Untului. Azi drumul s-a desființat prin sistemul de îmbunătățiri funciare, necunoscîndu-se probabil semnificația lui istorică și marea importanță economică ca arteră de comunicație, în condițiile unei aglomerări atît de mari a șoselelor existente.

Drumul Untului = substantiv propriu compus, construcție genitivală formată din:

subst. drumul în N. + subst. unt în G.

Este o sintagmă legată care se scrie separat.

Există o confuzie fiind numit de unii Drumul Banului, dar acesta era alt drum care se întretaia cu Drumul Untului la podul de la Zăgaz, peste pîrîul Jianca. Alți vorbitori spun Drumul Muntului apărînd un m protetic.

Untului → Muntului.

=====

N. A. Constantinescu: Intinderea raialelor cu deosebită privire la raiaua Giurgiului, pag. 43.

Subzopodie = substantiv propriu cu valoare de locuțiune adverbială, avînd sensul pe jos, pe sub mal. Toponimul este format din prepoziție sub + subst. zăpodie.

Forma zopodie vine de la zăpodie, avînd loc o asimilare:

Zăpodie - zopodie; ă: o - o: 0.

Elementele componente ale toponimului sînt atît de bine sudate încît se scrie legat. Nu are forme flexionare, fiind, o construcție sintagmatică cu valoare adverbială.

Sensul cuvîntului zăpodie este prea puțin cunoscut în zonă. Toponimul provine din apelativ. Este răspîndit și în alte zone cu forma literară Zăpozie: Bacău, Cluj, Irahova, Mureș.

---oooOooo---

C O N C L U Z I I

=====

Lista numelor topice.

- 1.-Adîncata. . . . . alb.
- 2.-Băltița . . . . . sl.
- 3.-Bășica . . . . . lat.
- 4.-Bivolărie . . . . . sl.
- 5.-Cama . . . . . sl,probabil.
- 6.-Cioflec. . . . . to.
- 7.-Cîrmizarul . . . . . ngx.
- 8.-Ciuciumega . . . . . et.nec.probabil to.
- 9.-Cîrpător . . . . . lat.
- 10.-Ciocul bernei. . . . . (cioc- lat;barză-alb.).
- 11.-Cotul Urucului . . . . . coț-lat.;Urucu-et.nec.
- 12.-Coșcaru, ... et.nec.
- 13.-Coșcove. . . . . rus.
- 14.-Curătoarea . . . . . lat.
- 15.-Democrația . . . . . fr.
- 16.-Dunărea. . . . . lat.
- 17.-Gîrla Mare . . . . . gîrlă-bg.;mare-lat.
- 18.-Ghiocel. . . . . lat.
- 19.-Gorganu. . . . . rus.
- 20.-Groapa Bulibășii . . . . . grăpa-alb;Bulibășii-to.
- 21.-Guțu. . . . . et,nec,probabil bg.
- 22.-Ibreen, ... et,nec,probabil to.
- 23.-Izlas . . . . . bg.
- 24.-Jarcaleți . . . . . et,nec.
- 25.-Jianca. . . . . lat,probabil.
- 26.-Lacul lui Rugină. . . . . lac - lat.;Rugină - lat.
- 27.-Livede. . . . . bg.
- 28.-Loturi. . . . . fr.
- 29.-Lunga. . . . . lat.
- 30.-Mahiru, ... et,nec,probabil to.
- 31.-Malu. . . . . alb.
- 32.-Măgura Arată. . . . . măgură-alb;arată-lat.
- 33.-Măgura Ciuciumegii. . . . . măgură-alb.;Ciuciumega-et,nec,prob. turcesc.
- 34.-Măgura Jantii. . . . . măgură-alb.;Jantii-et,nec.
- 35.-Măgura de nisip. . . . . măgură-alb.;nisip-bg.
- 36.-Măgura Tiganului. . . . . măgură-alb.;tigan-sl.
- 37.-Măgura dintre vii. . . . . măgură-alb.;vie-lat.
- 38.-Ostrovu Dinu Camedinu. . . . . ostrov-sl.;Dinu Camedinu et,nec.

- 39.-Parapanca. . . . . et,nec.probabil gr.
 40.-Padina. . . . . bg.
 41.-Piscul dintre ape. . . . . pisc-et,nec.;apă-lat.
 42.-Piscul Ciolograf. . . . . pisc-et,nec.;ciolograf-et,nec.
 43.-Piscul Lung. . . . . pisc-et-nec.;lung-lat.
 44.-Sefestru. . . . . lat.
 45.-Siliște. . . . . sl.
 46.-Suat. . . . . scr.
 47.-Subzopodie. . . . . sl.
 48.-Urzica. . . . . lat.
 49.-Valea Rîșniței. . . . . valea-lat.;rîșniță-bg.
 50.-Vedea. . . . . et,nec.
 51.-Viroaga Adîncă. . . . . viroaga-et,nec.adîncă-lat.
 52.-Viroghita. . . . . et,nec.
 53.-Viroaga Lungă. . . . . viroagă-et-nec.;lungă-lat.
 54.-Viroaga lui Tone. . . . . viroagă-et,nec.;Tone-bg.
 55.-Virșaru. . . . . scr.
 56.-Zoton. . . . . rus.
 57.-Drumul Untului. . . . . drum-sl.;unt-lat.
 58.-Hotaru. . . . . mag.
 59.-Grindul Pă Erikor. . . . . grind-sl.;pasăre-lat.

TABLOU STATISTIC

privind numirile topice și elementele topice din zona Malu

Name Elem.		Originea elementelor topice											
topice	topice	lat.	alb.	sl.	bg.	tc.	rs.	fr.	scr.	mag.	nar.	nec.	gr.
59	79	23	10	9	9	5	3	2	2	1	1	13	1

Procente 29,1

Am cules un număr de 59 nume topice, cuprinzînd 79 de elemente topice, unele fiind compuse din 2 sau mai multe elemente topice. Majoritatea elementelor topice provin din apelative cu o circulație vie în limbă.

Din tablou reiese că cele mai multe nume sînt latinești, 29,1%, moștenite direct din latină. Acestea au și astăzi o circulație vie în limba noastră. De exemplu: Lunga, cot, ghiocel, urzică, valea, adînc, sechestru. Unele din acestea reprezintă forme învechite ale unor cuvinte cum ar fi: cîrpător, curătoare, etc.

O altă categorie o formează elementele topice cu corespundente în albaneză cum sînt: Malu, groapă, cioc, barză, măgură. Ele reprezintă 12,6%, indicînd fondul autohton al limbii. Cele mai multe au o circulație vie în limbă, fiind apelativă.

Urmează în ordine elementul slavonesc și bulgăresc, în proporții fiecare de 11,4%, cuprinzînd numiri ca: bivoliță, gîrlă, bălțiță, grind, siliște, izlaz, ostrov, padină, subzopodie, etc.

De asemenea, acestea sînt apelative cu circulație vie în limbă. Unele sînt învechite ca zăpodie, siliste, rîșniță. Apar, de asemenea, și unele nume proprii, după antroponime, tot de origine slavonă și bulgărească ca Dinu Camedinu, Guțu.

Această frecvență mare a numelor topice slavonești vorbesc despre conviețuirea românilor cu slavii, și totodată despre vecinătatea acestora. Am constatat că în zonă există mulți locuitori care au neamuri în Bulgaria și care se vizitează sau corespund. În satul vecin Slobozia există un număr mare de bulgari, după cum arată I. Boldescu în „Monografiile comunelor rurale din județul Vlasca” că locuitorii acestui sat sînt 3 părți bulgari și o parte români. Dar, așa cum arată Emil Petrovici¹, multe din aceste toponime cu corespundente în slavă nu sînt slavonești, ci românești, avînd la bază apelative românești de origine slavă cum ar fi: siliste, grind, bivoli, etc. Deci românii au dat numele, ci nu slavii.

Elementele turcești reprezintă un procent de 6,3%, cuprînzînd termeni ca: Bulibașa, Ibrisan, Ciuciunega, Ciorleo. Cele mai multe sînt toponime provenite din antroponime. Aceasta reflectă faptul că timp de cîteva secole satul Malu a rîcut parte din fosta raia turcească a Giurgiului. Cu toate acestea numele topice de origine turcească sînt destul de puține, observîndu-se o rezistență în materie de limbă și totodată dovedind că numai administrația și stăpînii au fost de origine turcă, elementul de bază rîmînînd cel autohton românesc.

Elemente de alte origini (francezi, rușesc, sîrbo-croat, maghiar, grec) sînt puține. De exemplu, Virșaru, Cîrmizaru, Coșcove, Zoton, Democrație, Gorgan, Hotar, Sust. Toate sînt provenite din apelative, unele din ele avînd azi o circulație destul de redusă ca: zăton, coșcova suhat care în limba actuală nu mai sînt folosite, avînd azi valoarea unor toponime stricte.

Apar multe elemente de origină obscură, necunoscută cum sînt: Mahiru, Coșcaru, Jarcaleți, Viroaga, Piscul. Se observă că cele mai multe sînt toponime stricte, neexistînd în limbă ca apelative. Consider că acestea sînt cuvinte foarte vechi, care s-au transformat din simple apelative în toponime.

Considerînd numele topice după semnificația lor se constată că o bună parte (16) o constituie hidronimele, cele mai multe provenite din simple apelative ca: Adîncata, Bivolărie, Curătoarea, Lunga, Virșaru, Viroaga, etc. altele rîind toponime stricte: Vedea, Jîmcoa, Mahiru

1. Emil Petrovici: Daco-Slava.

Se constată că unele toponime au luat naștere după formă ca: Cîrpător, Ciocul Berzei, Adîncata, Vîroaga Lungă, Vîroaga Adîncă, Bășica, Gîrla Mare, Lunga, Gorganu, Grindu, Ghiocel, Pisc, Subzopodie, altele iau numele proprietarului sau al altor persoane legate de locul respectiv: Groapa Bulibășii, Lacul lui Rugină, Vîroaga lui Tone, Ciuciunega, Cotul Urucului, Măgura Tiganului, Măgura Cantii, Farapanca.

Unele toponime reflectă evenimente istorico-sociale legate de viața oamenilor de aici, de trecutul mai îndepărtat sau mai apropiat ca: Drumul Muntului, Ibrean, Valea Rîșniței, Loturi, Democrație.

Numele topice care s-au format și au circulat în zona Malu prezintă unele caracteristici fonetice, gramaticale și lexicale. La unele se observă o deplasare a accentului ca de exemplu:

Siliște-accent paroxiton.

Ostrov-accent paroxiton.

Altele prezintă o serie de schimbări fonetice:

Bivolărie Biolărie - disimilare.

Secvestru Secfestrul Sefestru - disimilare.

Mahîru Maîr.

Hotar Otar, asimilarea și asurzirea consoanei h

Suhat Suat.

Zăton Zoton. asimilare.

Zăpodie Zopodie

Caracteristicile graiului local se reflectă și în toponimie. Astfel, la unele toponime compuse formate cu cazul G, apare fenomenul de închidere a vocalei g la i în diftongul gi (e.g.)

Ciocul berzei Ciocul berzii.

Valea Rîșniței Valea Rîșniții.

O serie de toponime sînt alcătuite din mai multe elemente topice prin compunere, cele mai multe fiind construcții genitivale:

Groapa Bulibășii - s. + s.

Lacul lui Rugină - s. + s.

Vîroaga lui Tone - s. + s.

Cotul Urucului - s. + s.

Grindul Păsărilor - s. + s.

Măgura Tiganului - s. + s.

Măgura Ciuciunegii - s. + s.

Drumul Untului - s. + s.

Valea Rîșniței - s. + s.

Altele apar în construcții cu A., ca de exemplu:

Măgura de nisip - s. + prep. + s.

Piscul dintre ape - s. + prep. + s.

Măgura dintre vii - s. + prep. + s.

În alte situații apar ca determinanți adjective, care în-

dică anumite trăsături. Astfel sînt:

- Viroaga Lungă - s. + adj.
- Viroaga Adîncă - s. + adj.
- Măgura Arată - s. + participiu.
- Piscul Lung - s. + adj.
- Ţirila Mare - s. + adj.

Mai rar apar construcţiile apozitionale ca: Piscul Ciolongraf, alter-nînd în vorbire cu construcţia prepoziţională în A., Piscul cu Ciolongrafi.

Multe din numele topice sînt formate prin derivare, mai ales cu sufixe:

- bivol + suf. - ărie / Bivolărie.
- virgă + suf. - ar / Virşaru.
- viroagă + suf. - ită / Viroghită.
- baltă + suf. - ită / Băltiţă.
- ghice + suf. - el / Ghicel.

Unele toponime conţin fapte vechi de limbă. Astfel, în Cotel Ţrucului, Groapa Bulibăşii, Măgura Ciuciumegii, apare articolul hotărît în G. - lui, postpus.

Altele păstrează unele forme arhaice verbale cum ar fi de exemplu:

Adîncata provine de la forma veche a verbului a adîncea

Curătoarea provine din verbul a cură, păstrînd sensul de a alerga, a curge repede.

În unele situaţii a avut loc o schimbare a valorii gramaticale, un adjectiv sau un participiu devenind din determinant adjectival substantiv prin articulare:

adj. lungă + articolul a / Lunga.

adj. curătoare + articolul a / Curătoarea.

Cîteva din numele topice, formate pe baza unor comparaţii, capătă valoare de metaforă: Ciocul berzei, Băşica, Ursioa, Cîrpător.

BIBLIOGRAFIE

- Antonescu S.P. - Remuși, Dicționar geografic al județului Vlașca
Buc. Socco. 1891.
- X X X Atlasul Geografic al R.S.R. - editura în curs
de apariție, pe fascicule.
- Ardeleanu V., Nume de locuri din valea superioară a Dogheiu-
lui, în Cercetări de lingvistică Cluj A II 1956
- Boldescu I., Studiu istoric și economic asupra județului
Vlașca - Giurgiu 1900.
- Boldescu I., Monografia orașului Giurgiu - Giurgiu 1912.
- Boldescu I., Studiu asupra satelor și locuitorilor din
plasa Dunărea, județul Vlașca. - Giurgiu 1914.
- X X X Buletinul Societății geografice române - anul
X. 1889.
- ~~Constantinescu A.N., - Dicționar onomastic românesc - Ed. Academiei
R.P.R. - Buc. 1963.~~
- Constantinescu A.N., Dicționar onomastic românesc - Ed. Academiei
R.P.R. - Buc. 1963.
- Constantinescu A.K., Intinderea raialelor cu deosebită privire la
raiaua Giurgiu în Anuar de geografie și antropo-
geografie anul II 1910-1911.
- Constantinescu A.N., Raiaua Giurgiu (hartă).
- Cucu V., Atlasul județelor din R.S.R. - Ed. did. și
pedagogică - Buc. 1978.
- X X X Dicționarul limbii române moderne Ed. Acad.
R.P.R. 1958.
- X X X Dicționarul explicativ al limbii române -
Ed. Acad. R.S.R. Buc. 1975.
- X X X Dicționarul enciclopedic român - Ed. politică
Buc. 1962.
- Ghica I.T., Monografiile comunelor din rurale din județul
Vlașca - Buc. 1904.
- Giulea G., Orghidan N., Branul în lumina toponimiei în Cercetări de
lingvistică - Cluj An. IV. 1959.
- Greur Al., Nume de locuri - Ed. Stiintifică Buc. 1972.
- Greur Al., Introducere în lingvistică - Ed. Stiintifică
Buc. 1965.
- Guțu Gh., Dicționar latin-român - Ed. Stiintifică Buc.
1966.
- X X X Harta României executată de Institutul Geogra-
fic - An 1900.
- X X X Harta României executată în 1899.

Iordan I.,

X X X

Kandel M.,

Lahovariu I.G.,

X X X

X X X

X X X

Petrovici Em.,

Petrovici Em.,

Szatmary,

Tunulei Frații;

Toponimia românească - Ed. Academiei R.P.R.
Buc. 1963.

Indicator alfabetic al localităților din R.P.R.
Ed. Stiintifică Buc. 1956.

Posta raia a Giurgiului între anii 1829 și 1831
în Studii și articole de istorie An III. 1961,
Marele Dicționar geografic al României - Buc.
Socec. 1901.

Larousse du XXe siècle - Paris 1928.

Localitățile județului Ilfov - Buc. 1972

Secția de propagandă a comit. jud. Ilfov al PCR.

Monografia județului Vlasca - Buc. 1943.

Daco-Slava - Ed. Cartea Românească din Cluj
Sibiu 1943.

Toponimice de origine slavo-bulgară pe terito-
riul R.P.R. în Cercetări de lingvistică - Cluj
An II 1956.

Harta României Meridionale executată în 1859.

Istoria Țării Românești - Buc. 1863.

Lista subiecților anchetați:

S1 = Roșu Marin - pensionar C.A.P. născut 1900.

S2 = Jantea Tudor - pensionar C.A.P. " 1892.

S3 = Bechir Niculea - pensionar C.A.P. " 1883

S4 = Soavă Gheorghe - pensionar născut 1906

S5 = Soavă Floriță - muncitor Sistem de imb. runciare născut 1932.

S6 = Nedea Stanou - învățător pensionar născut 1907.

S7 = Piersa Stoian - învățător născut 1932.

S8 = Peia Stan - pensionar C.A.P. născut 1909.

S9 = Popazu Ion - pădurar născut 1924.

S10 = Grama Ilie - pensionar C.A.P. născut 1896.

S11 = Gnita Stancu - pensionar C.A.P. născut 1893.

S12 = PASTRAMĂ MARIN ^{Yandee} MALU - născut 1923

—ooo00oco—

CUPRINS

-Abrevieri.....	02
-Cuvânt înainte	03
-Așezare și aspecte demografice	05
-Considerații istorico- sociale privind originea și evoluția satului Malu și a locuitorilor săi	08
-Studiul numelor de locuri	14
-Concluzii	44
-Bibliografie	49
-Anexe	50

-//-

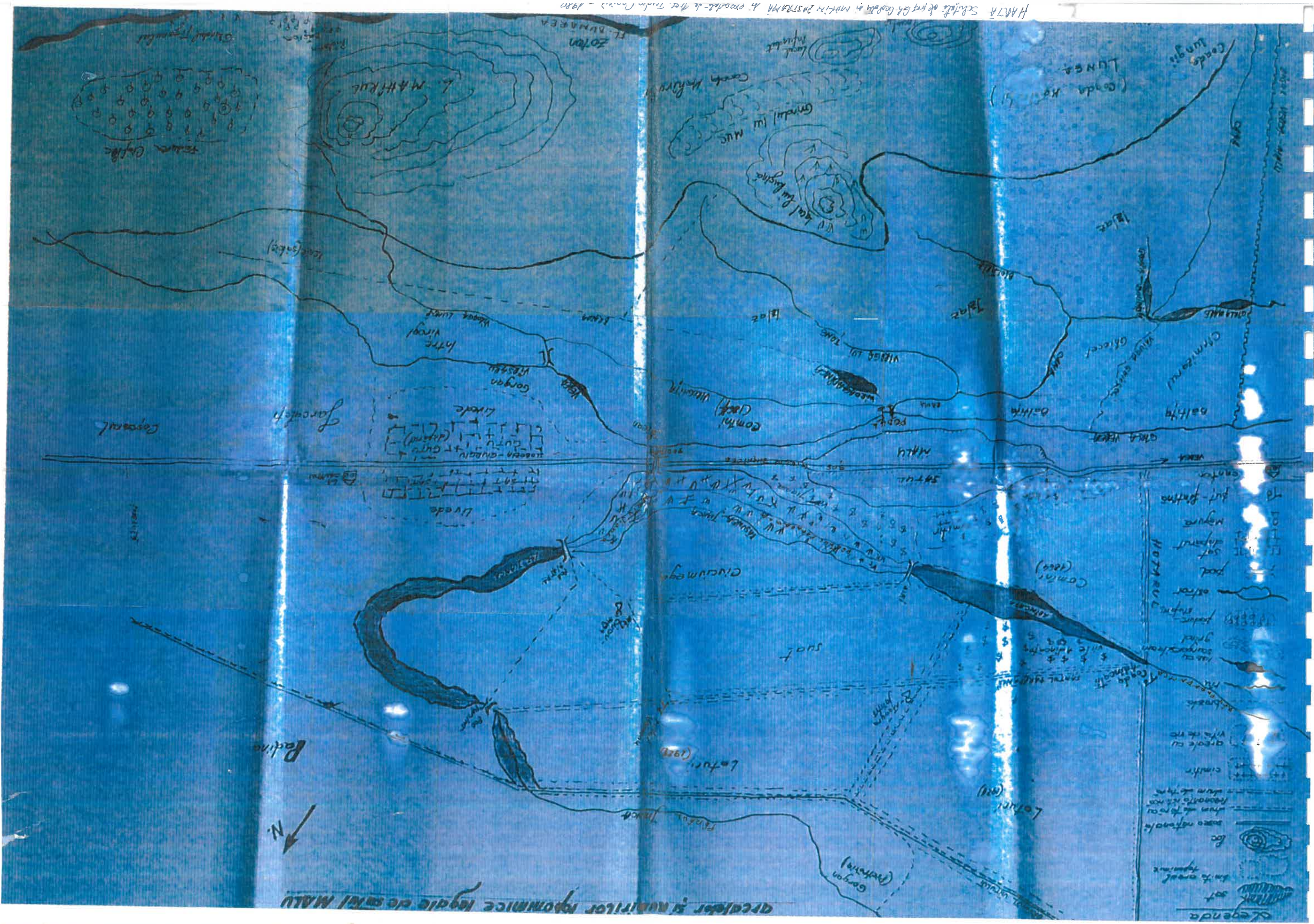
RAIAUA GIURGIULUI

LEGENDA

- Ciflic vechiu
- Siliste (vală părăsită)
- Drumuri vechi
- Holarul raleli din planul triangulat
- Drumul vechiu al Banului
- Semne după „harta Hasului” (1830)
- (După N. A. Constantinescu)

HALLA Schulte & Prof. Dr. Gerd Gerdorf in Mithras-Pantheon, 1. expositio de hoc. Thesen (1980) - 1980

Director of Auditor General's Office

[illegible]

„Un popor care nu-și cunoaște trecutul

Este ca un copil care nu-și cunoaște părinții”

(Nicolae Iorga)

EPILOG

Consider aceste nume de locuri - numite *toponime* - de către lingviști - ca pe niște prieteni de suflet care ne vorbesc despre trecutul, despre viața și preocupările oamenilor trăitori pe aceste meleaguri, fiecare dintre ele cu câte ceva de spus, pătrunzând în sufletul nostru și făcându-ne să vibrăm!

De aceea le-am adunat în modesta mea lucrare și vi le dăruiesc vouă, mălurenilor, să le păstrați cu grijă, ca pe sfinte odoare și să le transmiteți copiilor voștri insuflându-le respectul pentru trecutul nostru comun.

Toponimele, ca și antroponimele (numele oamenilor), supranumele (poreclele), datinile și obiceiurile sunt factorii identitari, condiția *sine qua non* indispensabilă existenței noastre.

PĂSTRĂȚI-LE ȘI RESPECTĂȚI-LE !

GH. GEALATU